

ÅRBOK 2005

VÅLERENGA FOTBALL

Miniklanan ruler

Det har alltid vært mange småtasser som har fulgt Vålerenga, og i år fikk barna i barneskolealder endelig sin egen supporterklubb: Miniklanan. Medlemskapet kostet 350 kroner og ga adgang til et eget barnefelt på alle Vålerengas seriekamper, samt noen overraskelser. I løpet av året vanket det både t-skjorter, pannebånd og VIF-bånd til å henge medlemskortene i. Miniklanan hadde også sin egen sponsor, BAMA. Det betydde frukt på kampene. At Miniklanan var et populært tiltak er det ingen tvil om.

- Vi har fått veldig mange positive tilbakemeldinger, både fra foreldre og barn. Ekstra stort var det da spillerne etter Aalesund-kampen kom bort og tok bølgen på kne. Det var helt fantastisk, da frøs også jeg på ryggen, fortalte en av initiativtakerne, Irene Silnes.

Da sesongen var over var det 170 medlemmer i Miniklanan, og oppmøtet på kampene har vært upåklagelig. Dessverre hadde de mange sene kampene gjort sitt til at ikke alle kunne komme hver gang.

- Jeg tror vi hadde hatt et mye høyere snitt om meste parten av kampene hadde gått klokka seks på søndagene istedenfor klokka åtte. Vi kan jo håpe på at det retter seg litt til neste år. Ellers har vi hatt stor hjelp av Tifo-gruppa. De har levert banner og vimpler til Miniklanan i år. I tillegg har vi hatt en fin gruppe frivillige vakter, hvorav to må nevnes spesielt; Lise og Hege Havn.

Trygghet er et stikkord for Miniklanan. Medlemskortene er utstyrt med mobilnummer, og det er den foresattes ansvar at det alltid er noen i den andre enden. De voksne har også ansvaret for å levere en halvtime før kampstart, og å hente etter kampslett. Barna må også være store nok til kunne være alene på kamp, selv om stadionvertene selvfølgelig passer ekstra godt på. Like i nærheten av barnefeltet er det et felt for de foresatte.

Miniklanan var også en tur på Tusenfyrd sammen med tolv av spillerne på a-laget. Det var enkelt sagt supervellykket. Besøket er for øvrig behørig dokumentert i Vål'enga Magasin.

- Vi har også blitt intervjuet i en rekke aviser, og har hatt flere representanter på tv og i radio og blitt omtalt i diverse magasiner og ukeblader. Med utgangspunkt i at Miniklanan har vært et ikke annonsert "produkt" er vi svært fornøyd med oppslutningen, sa Silnes.

Silnes kunne også fortelle at Miniklanan er kommet for å bli, men at det nok blir noen justeringer til neste sesong. Og for alle som lurer på hva de skal gi den lille til jul, Irene Silnes har kanskje løsningen.

- Vi vurderer å lage "julemedlemskap" til neste års Miniklan som kan selges i Sjappa. Altså kan du gi bort et medlemskap i Miniklanan til jul. Vi håper også å få til en tifo-dag før neste sesong.

Tidlig alvor i en lang sesong

Da Välerenga tok fatt på 2004-sesongen var det vel vitende om at de hadde vært heldige som hadde klart å unngå nedrykk. I 2005 var situasjonen en helt annen. Denne gangen var det ikke et lag som hadde opplevd å være en hårsbredd fra å rykke ned som tok fatt på oppkjøringen, men et lag som hadde vært en enda litt mindre hårsbredd fra å dytte Rosenborg ned fra tronen de hadde sittet så komfortabelt på i et dusin år.

Sølv er kanskje ikke nederlag, men når man er ett fattig mål fra de gjeveste medaljene er det likevel skuffende. Heldigvis fulgte det plaster til såret med andre plasser, en plass i Royal League, og en mulighet til å kvalifisere seg til Champions League. De tre første kampene i den nye skandinaviske turneringen med de fire beste fra Sverige, Danmark og Norge ble spilt allerede høsten 2004. Da årets første kamp nær-

met seg tronet Välerenga alene på toppen av gruppetabellen etter å ha slått Esbjerg borte, og Rosenborg og Djurgården hjemme.

Kjetil Rekdal hadde vært klar på at dette var en viktig turnering han gjerne ville vinne, og heller ikke välerengaspillerne hadde noen gang vært i tvil om at Royal League var et bra tiltak. For dem innebar turneringen at den sedvanlige monotonien i oppkjøringen ble brutt av kamper som faktisk betydde noe, mot gode motstandere.

- Det er en fordel at det ikke går så lang tid fra vi starter oppkjøringen til vi skal ut i en viktig kamp. Det betyr nemlig at alle må være på hugget fra første trening og at det blir hard kamp om plassene, sa Kjetil Wæhler til Aftenposten.

Vemmelige typer i dyre klær

Denne lørdagen ble en påminnelse om hvor heldige vi har vært i Norge. Riktignok har det vært tilløp til krangling mellom rivaliserende supportergrupper, men det blir for peanøtter å regne sammenlignet med det vi fikk oppleve i den svenske hovedstaden. Allerede på vei til Råsunda fikk man et hint om at fotballkamper i Sverige er noe annet enn i Norge. På t-banen ble man møtt av politi med hjelmer, langkøller og uniformer som ikke ledet tankene hen på vennlig kappestrid. Var nå dette nødvendig? Dessverre viste det seg at det var det. Vel ute av tunnelbanen ble Välerengas trofaste vist veien til en pub av lovens håndhevere. Inne på puben var kanskje hundre välerengasupportere samlet, mange av dem jenter og noen barn. Det var også en del hjemlige fans i vennlig passiar med de tilreisende. Stemningen var god. Folk var i ferd med å finne ut at de andre var helt okej. Men forbrødringen tok raskt slutt da en gjeng voldsromantikere

iført nest siste mote fra den engelske adelsstanden stormet puben. Hvor lovens lange arm var akkurat da, kan man bare lure på.

De "heldige" med vindusplass kunne følge gjengen før det smalt. Ut fra en sidegate kom de, i samlet tropp og med kurs for puben. Det var ikke et skjerf eller en drakt å spore. Det fantes ikke et eneste lite merke som indikerte tilhørighet til et fotballag, bare hvilke eksklusive klesmerker det ble heiet på. Uroen bredte seg raskt i lokalet, og da en flaske smalt i vinduet var det allerede tilløp til kaos inne på puben. Noen sekunder etter var de inne, gutter og menn, ville i blikket og med ond i sinne. Det hele varte bare noen minutter, men gjorde sitt til at mange fikk dagen ødelagt. At de samme idiotene også lagde faenskap på t-banen hjem gjorde bare saken enda et hakk verre. Dette vil vi ikke oppleve igjen, hverken her hjemme eller i utlandet!

Nordover igjen

Tre dager etter at Vålerenga steg til topps på tabellen ventet nok en vrien bortekamp. Da Vålerenga slo Bodø/Glimt på Aspmysra i 2004 var det 25 år siden sist innsatsen hadde blitt belønnet med full poengpott i Bodø. Riktignok var bodøværingene spådd en særdeles vanskelig sesong, men det var like fullt med behersket optimisme Vålerenga-spillerne satte seg på flyet nordover. Glimt hadde tross alt nærmest kontret Brann i senk i Bergen i sin forrige kamp.

Fredrik Kjøiner var overbevist om at laget hans hadde både evnen og muligheten til å hamle opp med gamle lagkamerater.

- Gevinstene mot Hamkam og Brann var deilig etter tre strake tap. Nå gleder vi oss veldig til å ta imot Norges for tida beste lag, sa Glimt-kapteinen til Dagbladet.

Bodø/Glimt på Aspmysra

Møkkakamp

Norges beste lag? Jo da, tabellen sa så. Men det Vålerenga viste i denne kampen var ikke en serieleder verdig. De første 45 minuttene var et eneste stort gjesp, én sjanse til hjemmelaget som Arni Gautur Arason mesterlig avverget til corner, null til gjestene fra Oslo. Men noen overkjøring var det likevel ikke snakk om, til det var Glimt for dårlige.

I andre omgang var det derimot slutt på gjestfriheten. Vertene vartet opp med det ene flotte angrepet etter det andre, mens vålerengaspillerne fikk Bambis første møte med et islagt tjern til å se ut som kunstløp. Det hele må ha vært ganske så trivelig for lokalbefolkningen, i hvert fall inntil de skjønnte at Arason var i det umulige hjørnet. Vår islandske venn trakk frem den ene matchvinnerredningen etter den andre, og ble da også belønnet med tittelen banens beste i både Aftenposten, Dagbladet og VG. For de til-

reisende fra Oslo var det en lidelse, helt til vi fikk nok et eksempel på at fotballen kan være ekstremt brutal. Da det gjensto tre minutter skapte Vålerenga sin første sjanse, to minutter senere satte Steffen Iversen den andre i nettmaskene. Dette var ran på høylys dag. Eller kanskje ikke? *Vi kjennere derimot vet at et ran er en simpel forbrytelse og gjerns gjøres med maskering. Hvis man først skal bruke forbryterterminologi var nok dagens resultat en god gammeldags svindel,* skrev VPNs kampreporter.

- Vi har flaks og kan ikke regne med å ha mange slike kamper i løpet av en sesong. Dette lignet ikke på noe som helst, nå må vi hjem å trene. (...) Spillerne har jo strøm i føttene. Det er jo nesten bare Christian Grindheim som tør å ta ned ballen og spille, sa Kjetil Rekdal til VG.

Enga på topp

Om toppidrett egentlig er sunt? Derom strides vel de lærde, men om vi nå velger den aller smaleste definisjon, og sier at toppidrett er den fysiske aktiviteten som foregår på verdens tak, så er det vel ingen tvil. Spaserturer på Mount Everest står ikke på legenes liste over anbefalte fritidssysler.

- Nei, det er ikke sunt. Jeg har vært ganske dårlig etter at jeg kom hjem og lå to dager på sykehus, sa Marius Flygind, som 29. mai kunne løfte Vålerenga-skjerfet over hodet og skrive seg på den eksklusive listen over tindebestigere som har vunnet over verdens høyeste fjell. Og det på dagen 52 år etter at Edmund Hillary og Norgay Tenzing nådde toppen som de første.

Å nå toppen av Everest er selvfølgelig en fantastisk følelse, men Flygind er klinkende klar på at dette var første og siste gang. Han gikk ned tolv kilo, og var med det ikke den som gjennomgikk den tøffeste ufrivillige slankekuren. En av hans medklatrere var 17 kilo lettere da han landet på Gardermoen, enn han var da han reiste. Men det er ikke bare alle kiloene med muskler man legger igjen som er en belastning for kroppen. I så tynn luft masseproduserer kroppen røde blodlegemer. Da

den tapre klansmann kom hjem var blodet så tykt at legene valgte å erstatte en god del av det med saltvann.

Noen kilo fra eller til kan man tåle. Den norske ekspedisjonen kom i hvert fall fulltallig hjem, ikke alle er like heldige. På veien mot toppen passerte deltagerne flere mer eller mindre frysetørkede kolleger.

- Det var tøffere enn jeg trodde å gå forbi alle de døde menneskene. Jeg var på ingen måte på utkikk etter dem, men jeg så likevel fire stykker. Det som gjorde sterkest inntrykk var en som hadde dødd bare noen dager tidligere, fortalte Flygind.

Det var fire nordmenn, én svenske og fem sherpaer i Marius Flyginds følge. Og for dem som lever i den villfarelse at sherpa betyr bærer, turguide eller veiviser så er det helt feil. Sherpaene kom til Nepal fra Tibet for omkring 450 år siden, og ordet sherpa betyr simpelthen folket fra øst.

Da gjestår det bare å si gratulerer. Vi tar av oss hatter, caper og eventuelle andre hodeplagg i ren beundring. Dette står der respekt av!

God på å gjøre ingenting

André Muri er bare 24 år gammel, men er likevel inne i sin sjette sesong i Tippeligaen. De fem første tilbrakte han i Stabæk, og der hadde han nok fortsatt vært, om det ikke hadde vært for at bæringene måtte ta den tunge veien ned i divisjonssystemet. Men han angrer ikke på overgangen. Det er både utfordrende og gøy å være i Vålerenga.

- Jeg har det veldig fint. Det er en kjempegjeng i klubben, vi har et topp miljø og rammen rundt hver eneste kamp er kjempefin. Grunnen til at det ble akkurat Enga var at de kom med et konkret og godt tilbud, da var det bare å si ja, sier André.

André Muri har med andre ord funnet seg til rette, og han får tiden til å gå selv om han ikke har søkt medlemskap i kortspillerlauget. Som fotballspillere flest er han flink til å gjøre minst mulig.

- Jeg klarer på mirakuløst vis å somle bort halve dagen med å rusle rundt på Valle, selv om jeg ikke spiller kort. Jeg er sjelden hjemme før ganske sent, å fylle dagene er ikke noe problem. Man blir kjempeflink til å gjøre ingenting. Hvis jeg hadde satt meg ned og skrevet hva jeg hadde gjort utenom to timer trening så....., sier André og ler litt brydd, før han legger til at han har ryktet på seg for å være den aller treigeste i dusjen.

Og det sier ikke så lite, tro programskribenten på hennes ord! Men det er ikke bare bare å holde en toppidrettskropp fornøyd. Den krever

mye. Både hvile, mat, behandling og pleie må til for at disse gutta vi alle setter vår lit til skal fungere optimalt.

- Det er viktig å få hentet seg inn mellom øktene. Det sliter bra på kroppen å spille fotball. Vi trenger faktisk mye hvile. Men det er jo noen som klarer å studere og gjøre andre ting ved siden av, men jeg er altså ikke blant dem. Jeg synes det er tungt å sette seg ned mellom øktene eller når vi skal lade opp til kamp. For meg er det mer enn nok å samle energi til å prestere på banen.

I det siste har det likevel blitt lite tid til å gjøre ikkeno', kampene kommer så tett. Men det er bare moro. Kampene mot Lillestrøm er spesielle, og André gleder seg. I Bærum ser mange Vålerenga som den store fienden, men for André figurerte LSK minst like høyt på listen over lag han gjerne ville slå.

- For egen del så var det like morsomt å slå Lillestrøm. Det er alltid morsomt med lokale lag, selv om vi i Stabæk ikke har den samme tradisjonen som Vålerenga og Lillestrøm.

Det er alltid spesielt å spille mot Lillestrøm, det blir krig og knalltøft. Det blir masse fysikk, dødballer, albuer og knær, sier André Muri, som scoret ett mål i fjor, det skjedde hjemme på Nadderud og motstanderen het Vålerenga.

- Jeg burde kanskje valgt en annen motstander om jeg hadde visst hvordan fremtiden skulle bli. Men man gjør så godt man kan i det laget man er uansett. Jeg velger å tenke at de hadde 25 kamper å gjøre det på, sier André, som med andre ord ikke regner seg som personlig ansvarlig for at Vålerenga manglet ett mål i kampen om gullet.

Han har scoret ett mål i år også, og satser på å minst fordoble antallet. Han mener for øvrig at Vålerenga burde score mer på dødball.

- Vi får trene på det. Vi har vanvittig med luftstyrke, så der har hele laget en jobb å gjøre, avslutter André Muri.

